

ת"פ 4957/08/14 - מדינת ישראל נגד שמעון אבוטבול

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4957-08-14 מדינת ישראל נ' אבוטבול(עציר)

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון אבוטבול (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של פריצה לבית מגורים וגניבה, בכך שבין התאריכים 23.6.14 עד 25.6.14, נכנס הנאשם לדירתה של גילת גפר דרך חלון ממ"ד הדירה, זאת לאחר ששבר את החלון, שבר את תריס החלון וקרע את הרשת. מתוך הדירה גנב הנאשם תיק ובו כלי רחצה, תכשיטים, מטבעות ישנים ובהם מטבעות מתקופת המנדט הבריטי וכן ראوتر. כמו כן הותיר הנאשם בדירה אי סדר והרס בדירה.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה טענה כי הערכים המוגנים בהם בפגע הנאשם הם שמירה על קניינו של אדם ועל פרטיותו וכן פגיעה בתחושת הביטחון האישי. עוד הוסיפה ב"כ המאשימה כי קיים פוטנציאל לאלימות בעבירות מסוג זה, שכן ישנו חשש מובנה לעימות בין השוהים בדירה לבין מי שפורץ אליה. המאשימה עתרה למתחם עונש הולם שבין 12 ל- 24 חודשי מאסר.

3. אשר לעונש המתאים הדגישה המאשימה את עברו הפלילי המשמעותי של הנאשם אשר צבר לחובתו 32 הרשעות קודמות, החל משנת 79 עת היותו נער והוא ריצה סה"כ 280 חודשי מאסר, שהם לא פחות מ- 23 שנות מאסר. הנאשם הורשע בעבירות רכוש, אלימות, סמים וביצע את העבירות שעה ששני מאסרים על תנאי תלויים ועומדים כנגדו. ב"כ המאשימה ציינה כי גם בעבר טען הנאשם ששורש הרע הוא התמכרותו לסמים וביקש כי יופנה לאפיק שיקומי, אך כפי שעולה מגזרי הדין הקודמים, הנאשם נכשל בניסיונות קודמים להיגמל. לדידה של ב"כ המאשימה, הנאשם בחר בדרך העבריינית כדרך חיים, זה מקצועו ולכן ביקשה להטיל עליו עונש ברף העליון של המתחם וזאת רק בשל לקיחת האחריות שלו, שאם לא כן הייתה המאשימה עותרת לחריגה מהמתחם מטעמי הגנה על הציבור. כמו כן ביקשה המאשימה לצבור את העונשים המותנים שהוטלו כנגד הנאשם.

עמוד 1

4. ב"כ הנאשם לא חלקה על כך שאכן לנאשם עבר פלילי מכביד ונסיבות ביצוע העבירה הן במדרג חומרה גבוה. אולם ציינה כי הנאשם לא בחר באורח חיים עברייני אלא נקלע לכך בשל מציאות חיים לא פשוטה, ולא גילה את הכוחות כדי להתמודד עם קשיים אלה ובגיל 51 הנאשם מוצא את עצמו עם חיים הרוסים. עוד הוסיפה כי הנאשם הבן היחיד המטפל באמו הקשישה המרותקת לכיסא גלגלים ואמו זקוקה לו.

5. אשר לנסיבות ביצוע העבירה טענה ב"כ הנאשם כי אין מדובר בעבירה שבוצעה בתחכום או בהצטיידות בכלי פריצה, אלא מדובר באירוע פריצה בודד כאשר בני הבית לא היו נוכחים בדירה, כך שלא היה כל סיכון לבני הבית. ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה שבנסיבות אלה אף הוטלו עונשים של 9 ו- 20 חודשים כאשר הנאשמים הורשעו בעבירות נלוות.

6. ב"כ הנאשם הביע תקווה כי הרשות לשיקום האסיר תיקח את הנאשם תחת חסותה ותסייע לו להשתקם וביקשה להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם וכן להפעיל את המאסרים המותנים בחופף אלו לאלה ובחופף למאסר שיוטל על הנאשם.

7. הנאשם בדברו האחרון מסר כי הוא מצטער ומתחרט על מעשיו וכי החיים הביאו אותו למצב הזה הוא הוסיף כי הוא בתהליך גמילה בין כותלי בית הסוהר ומקווה לעלות על דרך חדשה ולהצליח, שכן אין לו כוחות לבית סוהר וכי הוא רוצה לחיות עם אמו בשארית חייה ולגרום לה נחת.

מתחם העונש ההולם

8. במשך תקופה של למעלה משנתיים, מאז כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, בשורה ארוכה של גזרי דין קבעו בתי המשפט השלום והמחוזי כי מתחם העונש ההולם בעבירה של פריצה לבית מגורים הוא בין 10 ועד, לכל הפחות, 24 חודשים (ר' עפ"ג 32050-04-14; עפ"ג 1369-02-14; עפ"ג 18312-12-13; עפ"ג 21338-11-13; ת"פ 28190-05-12; ת"פ 7177-03-12; ת"פ 47486-01-13; ת"פ 8857-11-13; ת"פ 464-10-11; ת"פ 78-09-13; ת"פ 11683-12-11; ת"פ 48878-03-13). בית המשפט העליון ברע"פ 7683/13 לא התערב במתחם דומה.

9. אכן אימץ בית המשפט העליון בע"פ 370/14 בעניין סלפית מתחם עונש הולם נמוך יותר בעבירת פריצה לדירה, אולם מתחם זה נקבע בין היתר על רקע העובדה שהתקבל הערעור על בסיס נימוק של אחידות בענישה ביחס לעונשים שנגזרו על שותפים אחרים לאותה עבירה.

10. אך לאחרונה דן בית המשפט העליון ברע"פ 2423/15 **גולדברג נ' מדינת ישראל** (ניתן 8.4.15) בעבירה של התפרצות למקום מגורים בלבד, ללא עבירה של גניבה, כאשר בית המשפט השלום גזר עונש של 45 ימי מאסר, מטעמי שיקום, וקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 6 ל- 30 חודשי מאסר, נוכח הנסיבות הקלות יחסית בהן בוצעה העבירה. בית המשפט המחוזי גזר שישה חודשי מאסר, חלף המאסר שגזר בית משפט השלום ובית המשפט העליון מפי כב' השופטת ברון, קבע כי אין מקום להיעתר לבקשה לרשות ערעור תוך הערה כי עונש זה הוא על הרף

הנמוך, בנסיבות המקרה (ר' שם בפסקה 9).

11. גם בית המשפט המחוזי בירושלים דן לאחרונה, בעפ"ג 50484-11-14 נג'ם נ' מדינת ישראל (ניתן 26.4.15), בעבירה שבוצעה בנסיבות דומות ולא התערב במתחם של 12-24 חודשי מאסר שנקבע על ידי והתייחס בפסקה 8 לייחס בין פסקי הדין של בית המשפט העליון.

12. במקרה שלפני נלווית לעבירה ההתפרצות למקום מגורים, עבירה של גניבה, כך שהמתחם צריך להיות גבוה יותר, שכן על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין מתחם העונש ההולם אינו נקבע רק בהתחשב בעבירה עצמה ובערכים המוגנים שבבסיס אותה עבירה, אלא אף בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שלפני הנאשם נכנס לדירה דרך חלון, תוך שהוא גורם נזק, הסתובב בדירה, גרם לחוסר סדר והרס בדירה, וגנב תכשיטים ומטבעות ייחודיים, כלי רחצה ומכשיר ראוטר. עוד יש לראות כנסיבה לחומרה את פוטנציאל המפגש בין דיירי הבית בדירה לבין הנאשם. בהקשר זה יוער כי בכל עבירה של פריצה לבית מגורים קיים פוטנציאל מפגש בין הפורץ למתגוררים בדירה העלול להוביל לאלימות, אכן במקרה זה הפוטנציאל לא מומש, אולם העברין לא יודע מה מצב הדירה כשהוא בוחר להיכנס אליה. בימ"ש העליון הדגיש לא אחת כי יש להגן על הציבור מפני סיכון זה ולכן יש לראות בחומרה יתרה את עבירת הפריצה לדירה, אשר מעבר לפגיעה ברכושו של אדם ובפרטיותו אף עלולה להוביל לפגיעה בשלמות גופו של אדם.

13. בנסיבות אלה אני סבורה כי מתחם העונש ההולם הוא בין 12 ל- 24 חודשי מאסר.

העונש המתאים

14. הנאשם יליד 1963, רווק, המתגורר בבית אמו הקשישה והחולה ומסייע לה, לדבריו.

15. עיון בעברו הפלילי של הנאשם מלמד כי מגיל 16 הוא נכנס ויוצא מבין כותלי בית הסוהר. תחילת דרכו העבריינית הייתה בעבירות פריצה במשך כל שנות חייו הבוגרים הנאשם היה מעורב בעבירות אלימות, רכוש, סמים וכן עבירות נוספות וגיליון זה מלמד כי הנאשם אינו מכיר אורח חיים אחר מלבד אורח חיים עברייני. הנאשם השתחרר ממאסרו כשישה חודשים טרם ביצוע העבירות ולמרות שני מאסרים התלויים ועומדים כנגדו הוא שב לבצע עבירות דומות. נראה כי השיקול המרכזי במקרה של הנאשם הוא הגנה על הציבור מפניו, שכן למרות ניסיונות גמילה קודמים ולמרות מאסרים ממושכים ומאסרים על תנאי, הנאשם חזר לבצע עבירות. צודקת ב"כ המאשימה בדבריה שהיה מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה על הציבור, אולם מאחר שהמאשימה בחרה להסתפק ברף העליון של המתחם וזאת נוכח הודאת הנאשם, לקיחת האחריות, חיסכון בזמן שיפוטי, אף אני החלטתי שלא לחרוג ממתחם העונש ההולם.

16. למרות דבריו של הנאשם בדבר רצונו להשתקם, לא התבקש תסקיר בעניינו, לא נמסר דיווח משב"ס כי הנאשם החל בהליכי שיקום, ולכן מלבד אמירה של הנאשם לא הוצגו לפני ראיות כדי לבסס סיכוי ממשי לשיקום. כמו כן אורחות חייו של הנאשם עד כה מלמדות כי לא ניתן לסמוך על דבריו, שכן הוא חזר לסורו שוב ושוב. הנאשם אף אמר דברים דומים בעת חקירתו ביום 14.6.12 ולמרות תקופת מאסר של 30 חודשים שהוטלה עליו, ובתקופה זו

יכול היה הנאשם לעבור הליך של שיקום וגמילה בין כותלי שב"ס, ולמרות תקופה של 6 חודשים בהם היה משוחרר ויכול היה להתחיל בהליכי גמילה, הנאשם לא עשה דבר.

17. לפיכך החלטתי להטיל על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם ורק מאחר שהנאשם לקח אחריות למעשיו, חסך זמן שיפוטי ועגמת נפש מנפגע העבירה, לא חרגתי ממתחם העונש ההולם, למרות שניתן היה לחרוג ממנו לצורך הגנה על שלום הציבור, נוכח עברו הפלילי המשמעותי של הנאשם.

18. אשר למאסרים המותנים, מדובר בשני מאסרים מותנים, האחד של 9 חודשים שהוטל על הנאשם בשל עבירות של התפרצות וגניבה והשני מאסר על תנאי של 6 חודשים שהוטל על הנאשם בשל עבירה של גניבה. לא מצאתי נסיבות מיוחדות שמצדיקות חפיפת המאסרים המותנים. מדובר במאסרים מותנים שהוטלו על הנאשם בשנת 2012, מיד כשהשתחרר ממאסרו ולמרות מאסרים על תנאי אלה חזר הנאשם לסורו. יחד עם זאת, מאחר שמדובר במאסרים שהוטלו בסמיכות ואם הנאשם היה מצרף את ת"פ 4505-01-12 לת"פ 23065-06-11, לא היה מוטל כלל מאסר על תנאי בתיק האחרון, החלטתי לחפוף בין התנאים.

19. אשר על כן החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. 24 חודשי מאסר אשר ירוצו מיום מעצרו.

ב. אני מפעילה את המאסר על תנאי של 9 חודשים מת"פ 23065-01-11 של בימ"ש השלום בירושלים, ואת המאסר המותנה של 6 חודשים מת"פ 4505-01-12 של בית המשפט השלום בתל אביב בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר, כך שהנאשם ירצה סה"כ 33 חודשי מאסר מיום מעצרו 1.8.14.

ג. 12 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה מס' 6 בסך 3,000 ₪.

ו. מאחר שהטלתי על הנאשם לפצות את המתלוננת ומאחר שהנאשם נדון לעונש מאסר ממושך ומאחר שלא התבקש על ידי המאשימה הפעלת ההתחייבות בסך 3,000 ₪ מת"פ 4505-01-12, אני מאריכה את ההתחייבות למשך שנתיים מיום

שחרורו של הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' אייר תשע"ה, 29 אפריל 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.